

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐμαρτύρει ὅτι ἤρχετο καὶ ἐπεθύμει πρὸ παντός ἄλλου τὴν πραγματοποίησην τοῦ φόβου τούτου. Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Οὕτε ἰδέα περὶ τούτου, ἀνεφώνησε.

— ὦ, ἐστέναξεν ὁ δυστυχὴς Τελάχας.

Παρομοίαν ἀγωνίαν διῆλθε καὶ ὁ Σταῦρος ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν ὥραν τῆς μονομαχίας, καὶ εἰς τὸ πεδῖον ἔτι τῆς μάχης, ὅπου ἔφθασε, μὲ τοὺς μάρτυράς του, ὀλίγα δευτερόλεπτα πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Ἀν πάθω τίποτε, εἶπεν ὁ Τελάχας πρὸς τὸν Μιλτιάδην, μὴ λησμονήσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀδελφόν μου.

Καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔλαβε τὸ πιστόλιον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀξιώματικῶς.

— Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐψιθύρισε, καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπυροβόλησε καὶ ἐπλήγωσε... ὅχι τὸν ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Τὸ Λουλοῦδι

Ἐκεῖ ὅτ' ὀν βοάχο τὸν ξερό

Ἔτυχε μόνο νὰ φυτρώσῃ

Ἔνα λουλοῦδι τρυφερό

Μέσα στὴν ἐρημιὰ τὴν τόση.

Δὲν ἄκουσε ποτὲ φωνή,

Οὕτε πουλιοῦ γλυκὸ τραγοῦδι.

Δὲν εἶδε κόρη καστανή

Κι' ἄλλο δὲν γνῶρισε λουλοῦδι.

Μὲ τὴν χαρούμενι θεωρίᾳ του

Δὲν ἐστολίστηκε καμμιὰ,

Καὶ τὴν γλυκεῖα τὴν μυρωδιά του

Πάντα σκορπᾷ ὅτ' ἐτὴν ἐρημιὰ.

Ἀχ! τί καλὰ ὅπου μαζὺ

Μ' ἄλλο δὲν ἔχ' ἔσπε βοτάνι

Πῶς τὸ ζηλεύω! μόνο ζῇ

Καὶ μόνο πάλι θὰ πεθάνῃ...

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΧΑΣΑΝ ΜΠΑΜΠΑΣ

Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ,

Διὰ τὸ ἀπὸ Λαρίσης εἰς Μπαμπᾶ ταξιδιόν μας ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅποτε ἀνέτελλε καὶ ἡ σελήνη. Διὰ νὰ μὴ διακόψωμεν τὸν ὕπνον διήλθωμεν τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν Φασουλῆ, τὸ μοναδικὸν τότε θέατρον τῆς πόλεώς μας.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθάρος, οἱ ἀστέρες λαμπροὶ καὶ ἡ σελήνη εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτόν της ἔρριπτε τὰς ἀργυρὰς ἀκτῖνας της καὶ ἐφώτιζε τὴν πορείαν μας. Κατὰ τὴν μεταμεσονύκτιον αὐτὴν ὥραν

τὰ πάντα ἐφαίνοντο μεγαλοπρεπῆ καὶ φοβερά συγκρότως. Δὲν ὠμιλοῦμεν ἵνα μὴ διαταράξωμεν τὴν ἄπειρον σιγὴν. Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο καὶ μόνον ὁ κρωγμὸς νυκτοβίου πτηνοῦ, ἡ κανονικὴ πτώσις τοῦ ἐν τοῖς ἀλώνιαις λιγνίζομένου σίτου καὶ τὸ ἥσυχον ναούρισμα τοῦ πλησίον μας ἐρπούζοντος ποταμοῦ διέκοπτον τὴν ἡρεμίαν τῆς φύσεως.

Ἔως οὗ ἐξέλωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἡ καρδιά μου ἦτο συνεσφιγμένη, διότι ἐκτὸς τῆς λίαν ἀνωμάλου ὁδοῦ, ἔβλεπον καὶ τοὺς ὑψηλοὺς ἐκατέρωθεν αὐτῆς φράκτας τῶν ἀμπέλων, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ μικρὰ ὀπωροφόρα δένδρα ἐφαίνοντο ὡς παμμέγισται ὄρυς, ἐνεθυμούμην δὲ τὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβῆσαν ληστείαν καὶ τὸν φόνον τοῦ Ὁθωμανοῦ πασᾶ καὶ ἡ φαντασία μου παρίστανεν ὅτι ὤπισθεν ἐκείτου δένδρου ἐκρύπτετο καὶ εἰς ὀπλισμένος ἀνὴρ, καὶ ὁ φόβος μου παρέλυε τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν ὅτι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι δὲν θὰ ἠγωνολοῦντο μόνον διὰ νὰ φοβίσωσι πτωχοὺς διαβάτας.

Οὕτω ἐβαδίσκαμεν μέχρι τοῦ Καρὰ Τσαίρι (Νεσωνίδος λίμνης), ὅτε ἤρχισε νὰ προβαίνει καὶ ἡ γλυκεῖα χαραυγὴ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν ποιητὴν, βαλσαμώνει τὰ πάντα μὲ τὴν εὐδὴν πνοήν της. Τὰ ἄστρα ἤρχισαν νὰ τρεμοσβύνουν καὶ μόνον ὁ Αὐγερινὸς ἐκρέματο ὑπεράνω τῆς Ὀσσης φωτίζων ὡς ἀργυρὰ λυχνία τὸν ὕπνον τῆς φιλαρέσκου αὐτῆς δεσποίνης, ἐνῶ περὶ τὴν δύσιν ὁ Σεῖριος ἐφαίνετο χρυσοῦς. Ἡ φύσις ὅλη ἤρχισε νὰ ἐξυπνᾷ λεπτοτάτη αὖρα ἐκίνει τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ πουλάκια ἀπηύθυναν τὴν γλυκεῖαν πρωϊνὴν προσευχὴν των εἰς τὸν Ὑψιστον, προτοῦ ὑπάγωσι πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς καθημερινῆς τροφῆς των.

Εἰς Μπαμπᾶ ἐβῆσκαμεν μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἐδιέστημεν ν' ἀνέλθωμεν εἰς Ἀμπελάκια, διότι ἡ ὁδὸς εἶνε ἀδενδρὸς καὶ ἐπομένως ἐκτεθειμένη εἰς τὰς φλογερὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἐγένετο ἀμαξιτὴ ἀλλ' ἔως σήμερον οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀνέλθῃ δι' ἀμάξης, διότι μέρος ταύτης πρὸς τ' Ἀμπελάκια εἶνε πολὺ ἀνωφερὲς καὶ τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐργοδηγῶν, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ διορθώσωσιν, ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον δῆθεν, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς, παραλείψαντες δύο καμπὰς ἐπὶ τοῦ ὁροῦς.

Περὶ Ἀμπελακίων, τῆς ὥραις αὐτῆς κωμοπόλεως τῆς Ὀσσης σοῦ ἔγραψα ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει οὐδὲν ἐν αὐτῇ μετεβλήθη, οὔτε ἡ ζωογόνος δροσιὰ της, οὔτε τὰ κρύα νερά της, οὔτε ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν χλοερὰ φύσις, οὔτε ὁ φιλέξενος οἶκος τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μανικαίου Σχολῆς καὶ καλλίστου φίλου μας κ. Μισίου. Τὰ πάντα εἶνε ὡς ἄλλοτε σοῦ τὰ περιέγραψα καὶ τὰ πάντα μετ' ἀρρήτου ἡδονῆς ἐπανεῖδον.

Τὸ χωρίον Μπαμπᾶ εὐρίσκεται παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ὀσσης, τῆς ὁποίας προεξοχὴ τις χωρίζει αὐτὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Μακρυχωρίου, εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Τερμῶν καὶ παρὰ τὴν δεξιὰν ἔχθην τοῦ Πηνειοῦ, οὗτινος αἱ ἔχθαι φράττονται ὑπὸ πλατάνων, αἰγείρων, ἱεῶν καὶ ἄλλων δένδρων ἡδελφωμένων, πρὸ τῶν ὁποίων φύεται ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χερύσση λυγαριὰ μὲ τὰ εὐδὴν ἀνθὴ της. Ἡ ἐπισθὴν τοῦ χωρίου ὑψομένη Ὀσσα εἶναι ἀπότομος, ξηρὰ